ప్లెటోనిక్ ప్రేమ

- డా.రాయపెద్ది వివేకానంద్

(గత సంచిక తరువాయి)

అతని తలితండ్రులు ఆ రాత్రి బాగా ఆలోచించి ఒక నిర్ణయానికి వచ్చారు.

'చినబాబు అంతగా ఇష్టపడుతున్నాడు కాబట్టి అతని అభిష్టాన్ని మన్నిద్దాం. అనవసరంగా అతని మనసు కష్టపెట్టి మనం బావుకునేది ఏమి లేదు' అన్నది ఆ నిర్ణయం.

వాస్తవానికి అతని తల్లికి నూటికి నూరు పాళ్ళు ఇష్టమేమి లేదు. అబ్బాయి మనసు కష్టపెట్టకూడదు అన్న ఒకే ఒక కారణంగా వారు ఆ నిర్ణయానికి వచ్చారు. ఇక వాళ్ళ నాన్నగారి విషయానికి వస్తే ఆయన కాస్త ఆధునికంగా ఆలోచించే మనిషి. ఆయనకి నూటికి నూరుపాళ్ళు నచ్చింది ఈ ఆలోచన.

తానొకటి తలచిన దైవం ఒకటి తలచు అని నానుడి ఉండనే ఉంది కద. తెల్లవారే సరికి ఆ అబ్బాయి చెప్పిన నిర్ణయం విని వాళ్ళు హతాశులయ్యారు. వాళ్ళ అమ్మగారు మాత్రం చాలా రిలీఫ్ గా నిట్టుర్చారు.

క్రితం రాత్రి ఆ అబ్బాయికి నిద్ర పట్టలేదు అస్సలు. రాత్రంతా ఆలోచిస్తూ నే గడిపాడు. డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గర తల్లి మాట్లాడిన మాటలు చెవుల్లో గింగురుమంటున్నాయి. ఆ అబ్బాయి ఊహించినది ఒకటి అయినది ఒకటి. ఆమె మనఃస్ఫూర్తిగా అంగీకరిస్తుంది అన్నది అతడు భావన. కానీ అది ఒట్టి అడియాస అని అర్థం అయిపోయింది. అతను చిన్నప్పట్నుంచి కూడా తన తల్లిని బాధించి ఎరుగడు. ఆమెని ఏదో రకంగా ఆనందపెట్టడమే తన జీవిత ధ్యేయం అన్నట్టు మసలు కునే వాడు. ఆమె తాను చేసిన పనికి ఆమె నుంచి వచ్చే అభినందనలు అతనికి కొత్త శక్తిని ఇచ్చేవి.

అందరి ముందు కూడా అమె 'మా అబ్బాయి నేను చెప్పిన మాట జవదాటడు. మాకోసం ఏమయినా చేస్తాడు. మేము చాలా అదృష్టవంతులము ఇలాంటి అబ్బాయిని దేవుడు మాకు ఇచ్చాడు' అని తరచు అతను వినే లాగా అనేది. ఆ మాటలు అతనికి కొత్త శక్తిని ఇచ్చేవి.

ఆవిడ సైకాలజి కోర్సు ఏది చెయకున్నా అతని సబ్ కాన్షస్ మైండ్ ని చక్కటి అఫర్మేషన్స్ తో మంచి దిశగా మలచగలిగింది.

"మా వాడు అబద్దాలు చెప్పడు"

"మా వాడు మా దగ్గర ఏదీ దాచడు"

"మా వాడికి ఏ దురభ్యాసాలు లేవు"

"మా వాడికి దైవ భక్తి ఎక్కువ"

"దేవుడిని మొక్కందే ఏ పని మొదలెట్టడు"

"ఆడపిల్లలతో చాలా గౌరవంగా వ్యవహరిస్తాడు" ఇలాంటి మాటలు చాలా ప్రభావాన్ని చూపిస్తాయి పసి హృదయాలపై.

పిల్లల పెంపకంలో ఇదొక మంచి టెక్నిక్. ఇతర ఇరుగు పొరుగు స్త్రీలతో , బంధువర్గం తో ఎక్కడైనా పెళ్ళిళ్ళూ పేరంటాల్లో కలిసినప్పుడు, అతడు చాటుగా వున్నప్పుడు, అతనికి వినపడేలా ఇలాంటి మాటలు ఆమె తరచు చెప్పేది. ఆ మాటల్లో ఎంతో గర్వం ఎంతో సంతోషం వ్యక్త పరిచేది.

ఇది అతని వ్యక్తిత్వం మీద చాలా చక్కటి ప్రభావాన్ని చూపించింది. అతడు ఆవిడ చెప్పే పై లక్షణాలన్నీ తన వ్యక్తిత్వంలో భాగం చేసుకున్నాడు. అమె అతడిని తరచు అతని వ్యక్తిత్వాన్ని అభినందించేది.

అతడు ఆమె పొగడ్తల కోసం సదా తనను తాను మంచి మార్గంలో వుంచుకోవటానికి ప్రయత్నం చేసే వాడు. స్కూల్ వయసు నుంచి కూడా తన గురించి మంచి రిమార్కులు ఇంటికి చేరేలాగా తాపత్రయ పడే వాడు. తన బుర్ర, తెలివి తేటలు పరిమితి చేసినంత మేరకు కష్టపడి చదివే వాడు. మార్కులు సంగతి అటుంచితే ఆయా సబ్జక్టులలోని సారాన్ని పూర్తిగా ఆకళింపు చేసుకుని ఉపాధ్యాయుల ముందు నిరంతరం తన ప్రతిభని ప్రదర్శించే వాడు.

దానికి తోడు అతనికి సహజసిద్దంగా కవిత్వం ఒంటబట్టింది.

నలుగురిలో మంచి పేరు తెచ్చుకోవడానికి ఏయే మార్గాలు వున్నాయో అవన్నీ అతడు ఎన్నుకుని నిరంతరం పొగడ్తలు పొందటానికి అలవాటు పడ్డాడు. అవి లభించని నాడు ఒడ్డున పడ్డ చేపపిల్లలా విలవిలలాడే వాడు.

ఇలాంటి నేపథ్యంలో అతని వ్యక్తిత్వం వికసిస్తూ వచ్చింది.

ఒక రకంగా చెప్పాలి అంటే పైన పేర్కొన్నవన్నీ మంచి వ్యక్తిత్వ లక్షణాలే. కానీ తలితండ్రులను ఇంప్రెస్ చేయాలి, వారితో మంచి అనిపించుకోవాలి, మంచిగా ప్రవర్తించాలి అనే ఒక విధమైన అబ్సెషన్ చోటు చేసుకుంది అతనిలో.

ఈ కారణంగా , తల్లి నుంచి ఎదురయిన వ్యతిరేకత అతనిలో తీవ్ర భావసంచలనాన్ని కలుగజేసింది. అదే సందర్భంగా అతడు ఒక ఆత్మ ఘాతుక నిర్ణయాన్ని తీసుకున్నాడు.

దురదృష్టవశాత్తు వారు తనకు అనుకూలంగా నిర్ణయం తీసుకున్నారన్న విషయం అతడికి తెలియదు.

మరుసటి రోజు ఉదయం కాఫీలు త్రాగే సమయంలో ప్రకటించాడు.

"అమ్మా నన్ను మన్నించు. నాకు నీవు చెప్పిన విషయాలన్నీ సరి అయినవి అనే అనిపిస్తున్నాయి. నేను ఆ అమ్మాయి విషయంలో ఇక ఎంత మాత్రం ముందుకు పోను. నా చదువు సంధ్యల మీద ఏకాగ్రత చూపిస్తాను"

వాళ్ళ అమ్మానాన్నలకు చాలా సంతోషం కలిగించింది అ వార్త. కానీ అతడు అనుభవించిన మానసిక సంఘర్షణ వారికి తెలియదు. వారు కాస్తా అనునయించి ఓదార్పుగా అతనితో మాట్లాడి, 'మాకు సమ్మతమే ఆ అమ్మాయి' అని ఒక మాట చెప్పుంటే పరిస్థితి ఎలా వుండేదో, కానీ వాళ్ళు కూడా రిలీఫ్ గా ఫీలయ్యారు.

అప్పుడు అతడు నెమ్మదిగా చెప్పాడు

"నేను హైదరాబాద్ వెళ్ళి పీవీ జానకిరాం గారిని కలుస్తాను. అనుమతినివ్వండి. హిప్నాటిజం ద్వారా నేను ఆ అమ్మాయిని పూర్తిగా మరచిపోవటానికి ప్రయత్నంచేస్తాను" రాష్ట్రంలో అందరిలాగానే జానకిరాం గారు చాలా గొప్పవాడు అనే భ్రమలో వున్నాడు అతను.

వాళ్ళకు అప్పటికయినా అతనిలోని సంఘర్షణ అర్థం అయ్యుంటే బాగుండేది. 'మర్చి పోతాను అంటున్నాడు కద. మంచిదేలే' అనుకున్నారు. కాని దాని తర్వాత పరిణామాలు చాలా దారుణంగా వుండబోతున్నాయి అన్నది వారు ఊహించలేక పొయారు.

"మీరేనా ఆదోని నుంచి వచ్చింది?" జానకి రాం గారు గదిలోకి వస్తూ చిరునవ్వుతో ప్రశ్నించారు.

ఇద్దరూ లేచి నమస్కరించారు. పరిచయ కార్యక్రమం ముగిశాక, కూర్చుని మాట్లాడుకోవటం మొదలెట్టారు

వాళ్ళ అన్న గారు విషయం మొత్తం పూసగుచ్చినట్టు వివరించారు. చివర్లో చెప్పుకొచ్చారు " మా వాడికి మీరంటే చాలా గౌరవం సార్. మీ మీదే పూర్తి ఆశలు పెట్టుకుని వచ్చాడు"

"ఓకే" గంభీరంగా తలపంకించాడు జానకిరాం గారు "మీరు ఇక్కడే కూర్చోండి, నేను ఈ అబ్బాయి తో మాట్లాడతాను. ఇవ్వాళే మొదటి సిట్టింగ్ టేకప్ చేస్తాను. అతనితో మాట్లాడిన తర్వాత ఎన్ని సిట్టింగ్ లు అవసరమవుతాయో చెప్పగలను. ఈ మొదటి సిట్టింగ్ కి సంబంధించి, కన్సల్టేషన్ కి సంబంధించి మీరు అమౌంట్ పే చేయండి" అంటూ ఒక మొత్తం చెప్పాడు. ఆ రోజుల్లో అది చాలా పెద్ద మొత్తం.

అన్నగారు మారు మాట్లాడకుండా చెల్లించారు.

జానకి రాం గారు మేడ పైభాగానికి తీసుకు వెళ్ళారు ఈ అబ్బాయిని. బాగా ఇరుకుగా వున్న పాతకాలం మేడ అది. కొబ్బరాకులు తొంగి చూస్తున్నాయి. కొబ్బరాకుల చాటు నుంచి నిండు చంద్రుదు దోబూచులాడుతున్నాడు.

ఆ అబ్బాయికి మారుతి వాళ్ళ మేడమీది కొబ్బరాకులు, చంద్రుడు గుర్తు వచ్చాయి. ఒక సారి తల విదిలించాడు బలంగా. ఆ అమ్మాయిని ఎంత మరచి పోవాలన్నా మరచి పోలేక పోతున్నాడు. ఖచ్చితంగా ఈ జానకి రాం గారె సహాయం చేయాలి.

ఆఫీస్ బాయ్ రెండు కుర్చీలు ఎదురెదురుగా వేశాడు. ఆయన ఒక దాంట్లో కూర్చుని తన ఎదురుగా వున్న కుర్చీలో ఈ అబ్బాయిని కూర్చోమన్నాడు. ఆఫీసు బాయ్ మేడ దిగి పోయాడు.

అంతటా నిశ్శబ్దం. పక్క అపార్ట్‌మెంట్ లోంచి దూరదర్శన్ ప్రసారాలు వినిపిస్తున్నాయి. కింద రోడ్డు పైనుంచి చిన్నగా ట్రాఫిక్ చప్పుడు వినిపిస్తోంది.

"ఎంత మంది ఆంటీలని పడేసావు?" ఊహించని విధంగా ఆయన అలా అడిగేసరికి అతడు నిరుత్తరుడు అయ్యాడు.

"నిన్నే అడుగుతున్నది. ఎంత మంది ఆంటీలని పడేశావు"

"ఆంటీలేమిటి?' గొంతు పెగల్చుకుని అడిగాడు ఈ అబ్బాయి.

"నాకు తెలుసులేవోయి మీ కుర్రాళ్ళ సంగతి. సెక్స్ బుక్స్ బాగా చదువుతావా? మందు కొడతావా? బీరు గీరు లాంటి వాటితోనే ఆపేశావా" అన్నీ తనకే తెలుసనే అజ్ఞానం ఆయనలో కొట్టవచ్చినట్టు కనిపిస్తోంది.

"సర్. మీకు తప్పుగా అర్థం అయింది. నాకలాంటి అలవాట్లేవి లేవు. నేను ఒకమ్మాయిని మనఃస్ఫూర్తిగా ప్రేమిస్తున్నాను. కానీ మా అమ్మనాన్నలకు ఇష్టం లేదేమో ఆ అమ్మాయి అని అనిపిస్తోంది. అందుకే వారిని తృప్తి పరచటానికి ఆ అమ్మాయిని మరచి పోదలచుకున్నాను. మీ సహాయం కావాలి అందుకు" చాలా సిన్సియర్‌గా చెప్పాడా అ అబ్బాయి

"మీ అమ్మానాన్నలను తరువాత తృప్తి పెదుదువుగానీ, నీవు స్వయంతృప్తి పొందుతుంటావా? రోజుకు ఎన్ని సార్లు హస్త ప్రయోగం చేసుకుంటావు?" తన జోకుకు తానే నవ్వుకుంటు అతని సమాధానం కోసం ఎదురు చూడసాగాడు

"సర్. మీరు చాలా దారుణంగా మాట్లాడుతున్నారు. మీ హిప్నాటిజం ద్వారా నేను ఆ అమ్మాయిని మరచి పోవాలని అనుకుంటున్నాను"

"తప్పకుండా మరచి పోదువు గానీ, అసలు నీ వ్యక్తిత్వం ఇదీ అని నాకు తెలిస్తే కద కేసులోని లోతు ఎంతో, ఎన్ని సిట్టింగ్ లు అవసరమౌతాయో తెల్సుకోవటానికి"

అంటూ ఇలాంటివే అసందర్భమైన ప్రశ్నలు గుప్పించి, కాసేపయ్యాక తన అసిస్టెంట్ (అదే ఆఫీస్ బాయ్) ని బెల్ కొట్టి పిలిచాడు.

ఆ అబ్బాయికి ఇది మామూలే ఏమో. ఒక టేప్ రికార్డర్, హెడ్ ఫోన్లు పట్టుకొచ్చాడు. ఎక్స్టెండర్ ద్వారా కరెంట్ కనెక్షన్ ఇచ్చి, టేప్ రికార్డర్ ఆన్ చేశాడు. ఆ రోజుల్లో నేషనల్ పానసోనిక్ కంపెనీ స్టీరియో రికార్డర్ అంటే చాలా లగ్జురీ కిందలెక్క.

అందులోని క్యాసెట్ స్పూల్ నెమ్మదిగా తిరగటం ప్రారంభించింది.

హెడ్ ఫోన్లు ఆ అబ్బాయి తలమీదుగా చెవులకు తగిలించి, “కళ్ళు మూసుకుని ఇది విను. అందులో చెప్పినట్టు చెయ్యి”. అని చెప్పి ఆయన, ఆఫీస్ బాయ్ క్రిందకి వెళ్ళారు.

ఆయన మాటల్లో ఒక సబ్జెక్టు (పేషంట్) పట్ల వుండాల్సిన దయ, జాలీ ఏవీ కనిపించడం లేదు. ఈ కాలం కుర్రాళ్ళంతా పనికిమాలిన వాళ్ళు అన్న ఒక కృతనిశ్చయత ఆయన ప్రవర్తనలో కనిపిస్తోంది.

అతను సిన్సియర్ గా ఆయన చెప్పిన ప్రకారం కళ్ళు మూసుకుని అందులో వచ్చే సూచనలకు అనుగుణంగా ఊపిరి పీలుస్తూ, వదులుతూ కూర్చున్నాడు.

ఇంతా చేస్తే అది సెల్ఫ్ హిప్నాటిజం కాసెట్. అది ఆయన రూపొందించినదే.

ఆ విధంగా మరో రెండు రోజులు ఈ ప్రక్రియ కొనసాగింది.

"యెస్. ఈ అబ్బాయి ఆ అమ్మాయిని పూర్తిగా మరచి పోయాడు” అని ప్రకటించాడు ఆయన.

నిజానికి అతని మనసంతా అమె నిండి వుంది. ఎప్పుడెప్పుడు ఆదోనికి వెళ్ళి ఆమెని చూద్దామా అని వుంది. కాని వద్దు వద్దు వెళ్ళకూడదు చూడకూడదు అని తనలో తనే తపన పడుతున్నాడు.

కంప్యూటర్ హార్డ్ డిస్క్ లోని డేటాని డిలీట్ చేసినట్టు తన మెదడు లోంచి ఆమె తాలూకు జ్ఞాపకాలు, ఆమె అంటే వున్న ఇష్టం తొలగిపోతాయని భావించాడు అతడు, హైదరాబాద్ కి వెళ్ళటానికి ముందు.

అది అసాధ్యమని అర్ధమయి పోయింది. అతడికి ఒకటి అర్ధమయిపోయింది ఈ హిప్నాటిజం అనేది ఒట్టి బోగస్, లేదా ఈ జానకి రాం ఒక ఫ్రాడ్. ఈ రెండిటిలో ఒకటి నిజం ఉండాలి.

మన మనసుని మనం సంభాళించుకోవాలే తప్ప ఇలాంటి చిట్కాలు ఏవీ పని చేయవని అర్థం అయిపోయింది.

జానకి రాం గారు కూడా అదే చెప్పాడు. కొన్ని రోజుల పాటు అ ఊరికి ఆ పరిసరాలకు దూరంగా వుంటే మంచిది. అదే పరిసరాలు, అవే మనుషులు వుంటే మళ్ళీ అవే జ్ఞాపకాలు చుట్టుముట్టుతాయి అని చెప్పారు.

అతడు హైదరాబాద్ వెళ్ళి డాక్టర్ జానకి రాం గారిని కలవటానికి ముందు జరిగిన సంఘటన అతనికి పదే పదే గుర్తు వస్తోంది.

"మీ అమ్మానాన్నలతో మాట్లాడేవా?" అడుగుతోంది ఆ అమ్మాయి. 'మాట్లాడానా, అవును మరి వారు ఏమన్నారు. ఔనన్నారా? కాదన్నారా?' తనలో తానే ప్రశ్నించుకుంటు విరక్తిగా నవ్వాడు అతడు.

"ఏయ్ నీకేమయింది ఈ వేళ?" అంటోంది ఆ అమ్మాయి.

"నీవు మీ అమ్మానాన్నాలను ఒప్పించి ఒక్కసారి వారు మా అమ్మా నాన్నలతో మాట్లాడితే ఒక పని అయిపోతుంది. ఏమంటావు. మనం తొందర పడాలి"

అతడేం పలకలేదు.

అతడి మౌనాన్ని ఆమె చదవగలుగుతోంది. వాళ్ళ అమ్మగారికి తన పట్ల అయిష్టత వుందన్నది సుస్పష్టం.

ఇక తన విషయానికి వస్తే . అమ్మానాన్నలను తను అడగాలంటె కాస్త బిడియంగా వుంది. ముఖ్యంగా ఈ కుర్రాడి చదువే పూర్తి కాలేదు కద. పైగా వాళ్ళింట్లో వాళ్ళకు ఇష్టం లేకుండా మనం ఎందుకు ముందడుగు వేయాలి అని తన అమ్మానాన్న అడిగితే ఏం సమాధానం చెప్పుకోవాలో తెలియని స్థితిలో వుందామె.

కాని ఒక విషయం లో ఆమె కి చాలా స్పష్టత వుంది. ఆ అబ్బాయి తనకు సరి అయిన జోడి.

ఆ అమ్మాయి సహజంగా సిగ్గరి, బిడియస్తురాలు. ముఖ్యంగా తన పరిమితిని దాటి ఒక్క మాట ఎక్కువగా మాట్లాడదు. జీవితాన్ని ఎదుర్కోవటం లో, పేదరికంతో పోరాడటంలొ తన ధైర్య సాహసాల్ని ప్రదర్శిస్తూ వస్తోంది ఇన్నాళ్ళూ.

తన ఇల్లు, తన చదువు, స్కూల్లో ఉద్యోగం ఇలా తన లోకం లో తాను బ్రతుకుతూ ఉండినది ఇన్నాళ్ళూ, కానీ అతని ప్రేమ ఇచ్చిన శక్తి వల్ల ఆమెకి ఆత్మస్థైర్యం పెరిగినట్టు అనిపిస్తోంది.

ఆమెలో భవిష్యత్తు పట్ల కొత్త ఆశలు, జీవితం పట్ల సానుకూల ధోరణి బలపడుతున్నాయి. అతను కొత్తవాడు అని అనిపించడం లేదు. అతను తన కోసమే పుట్టాడా అన్నంత హాయైన అనుభూతి ఆమెలో కల్గుతోంది.

అతనితో మాట్లాడుతు వుంటే ఎన్నో జన్మల నుంచి తెలిసిన ఆత్మీయ నేస్తంలా అనిపిస్తుంది ఆమెకి. సాధారణంగా మనం ఎదుటి వారితో ఏదైనా మాట్లాడేటప్పుడు ఒకటికి రెండు సార్లు ఆలోచించి, సరిగ్గానే మాట్లాడుతున్నామా లేదా అని, ఎదుటి వ్యక్తి ఏమనుకుంటారో అని యోచించి ఆపై మాట్లాడతాము.

కాని దగ్గర వారిదగ్గర మాట్లాడేటప్పుడు ఇలాంటి బిడియం, మొహమాటం ఏవీ పాటించము. అందుకే అంటారు "మనల్ని ఎవరు ఎక్కువ ప్రేమిస్తారో వారే మనల్ని ఎక్కువ ఏడిపిస్తారు అని".

ఆ చనువుతోనే నోరు తెరిచి అతన్ని ఒక మాట అడిగేసింది.

ఒక సంవత్సరం క్రితం అయితే ఆమె అంత ధైర్యం చేసి వుండదు. ఆమె కి తనలోని ఈ మార్పు తనకే స్పష్టంగా కనపడుతోంది.

అతన్ని అలా అడిగేశాక ఆమెకే అనిపించింది, తనేనా అలా అడిగింది అని.

కాని నోరు తెరిచి అడిగే వరకు ఆమెకే తెలియదు, తను అలాంటి ప్రపోజల్ చేయగలదని. అతనితో తాను మానసికంగా ఎంత సాన్నిహిత్యాన్ని అనుభవిస్తోందో ఆమెకే తెలిసి వచ్చిన క్షణం అది.

ఇంతకూ ఆ అమ్మాయి ఏమి ఆడిగిందో చూద్దాం.

"మన కాలనీ ముందర నుంచి వెళ్ళే రోడ్డు ఎక్కడికి వెళుతుందో తెలుసు కదా?" అర్థం లేని ఆ ప్రశ్నకి అతడు ఉలిక్కి పడి ఆమె వంక అయోమయంగా చూశాడు

"ఊ. తెలుసు. ఎమ్మిగనూరు కి, ఆపై మంత్రాలయం వెళుతుంది ఈ రోడ్డు"

"ఏయ్ మొద్దు. మీ అమ్మా వాళ్ళు ఒప్పుకోకున్నా కంగారు పడకు. మనం మంత్రాలయం వెళ్ళి పెళ్ళీ చేసుకుని వచ్చేద్దాం. అప్పుడు ఇక ఎవరికీ మనం భయపడాల్సిన పని లేదు. ఏమంటావు?" ఆమె మాటలు వింటూ వుండిపోయాడు అతడు.

"అందరూ ఒప్పుకుంటే బాగుంటుంది కద" చివరికి ఒక అర్థం లేని మాట అనేశాడు.

" నిజమే .బాగుంటుంది. మరి మీ అమ్మా వాళ్ళను ఒక సారి ఒప్పించు. ఈ బ్యాంకు కుర్రాడిది పెద్ద పీడ అయింది నాకు, అమ్మా వాళ్ళు చెప్పిన బ్యాంకు కుర్రాడు, వాళ్ళ అమ్మానాన్న లు వచ్చారు నిన్న. నన్ను చూసుకోవటానికి. వాళ్ళకు నేను నచ్చానట" నెమ్మదిగా చెప్పింది ఆ అమ్మాయి. ఆమె కళ్ళ నిండా కన్నీళ్ళు.

ఆమె వంకే చూస్తున్నాడు అతడు.

అతడి కళ్ళలో ఏ విధమైన భావం లేదు. ఏమి మాట్లాడాలో అర్థం కాని వాడిలా "ఆ అబ్బాయి బాగున్నాడా? నీకు నచ్చాడా?" అని అడిగాడు.

"ఏయ్. ఏమి మాట్లాడుతున్నావు నువ్వు. జోకులకు ఇది సమయం కాదు. వాళ్ళు చాలా తక్కువ కట్నం ఆశిస్తున్నారు. మా వాళ్ళకు నచ్చిన అంశం అది. పెళ్ళి కూడా చాలా సింపుల్ గా చేస్తే చాలు అంటున్నారు"

అతడేమి పలకలేదు.

వాళ్ళిద్దరూ ఆ అమ్మాయి ఇంటి గేట్ (ముళ్ళు కంచె) దగర నిలబడి వున్నారు. అప్పటికే మసక చీకటి కమ్ముకుంది. వీధి లైట్లు ఇంకా వెలగలేదు. దూరంగా రణమండల శిఖరాల మెట్లదారి వెంబడి వెలుగుతున్న దీపాలు తళుకులీనుతున్నాయి.

"నేను ఆడపిల్లనయినా సిగ్గువిడిచి నా అభిప్రాయాన్ని చెప్పేశాను. నాకు నువ్వు కావాలి. నువ్వేమి చేస్తావొ నువ్వే ఆలోచించి నిర్ణయం తీసుకో. మీ అమ్మానాన్నల్ని ఒప్పించు. ఎవరు వచ్చి ఎవరిని అడగాలి అన్నది కూడా సమస్య కాదు. మీ వాళ్ళు కాస్త సానుకూలంగా వున్నారు అంటే నేను మా అమ్మావాళ్ళని ఒప్పించి మీ ఇంటికే తీసుకు వస్తాను.

తీరా నేను ఒప్పించి తీసుకు వచ్చిన తర్వాత, మీ వాళ్ళు ససేమిరా అంటే బాగుండదు.

లేదా ఇది ఇంపాజిబిల్ అనుకుంటావా, నేను ఇందాక చెప్పిన మాట మీదా వుంటాను. అవును నిజంగా చెబుతున్నాను. అయ్ లవ్యూ రా"

తన ప్రేమని ఆమె అప్పటి దాకా , పేపర్ మీద పెట్టిందే గానీ మొదటి సారి ఆమె తన పలుకులతో అలా చెబుతుంటే అతనికి ఆనందం కలగాలి వాస్తవానికి.

"అవున్రా. నాకు నివ్వంటె పిచ్చి. పిచ్చి ప్రేమ. ఎంతో హుందాగా నాలోకంలో నేనుండే దాన్ని నేను. నన్ను పిచ్చిదాన్ని చేశావు నువ్వు. వేరే ఎవర్నో చేసుకోవటం కంటే చచ్చిపోవటం మేలు అనిపిస్తోంది నాకు" ఆమె కంఠంలోంచి మృదు భావనాతరంగాలు జాలువారుతున్నాయి.

పరిస్థితులు అతన్ని పిచ్చివాడిని చేస్తున్నాయి. మనసారా ఆనందించాల్సిన ఆ క్షణంలో అతని హృదయంలో విషాద రాగాలు పలుకుతున్నాయి.

తల్లి నిరసన ఒక వంక, తననే వెర్రిగా నమ్ముకున్న నెచ్చెలి ప్రేమ ఒక వంక.

అతనికి తనలోని మార్పు తనకే స్పష్టంగా అర్థమవుతొంది. పైకి కనపడేటంత ధైర్యవంతుడు కాదు తను. ఏ కష్టం లేనప్పుడు ధైర్యంగా ఎవడైనా వుంటాడు. నిజమైన కష్టం వచ్చినప్పుడె ఒక మగ వాడు ధైర్యంగా వుండాలి. సరి అయిన నిర్ణయం తీసుకోవాలి.

సరిగ్గా ఒక సంవత్సరం క్రితం తను ఎంత ధైర్యంగా వుండే వాడు. ఎవడు ఎదురైతే నాకేమి, దేనినైనా ఎదిరించగలను అన్న ఆత్మవిశ్వాసం తన స్వంతంగా వుండేది. అలాంటి తనకేమయింది ఇప్పుడు?

"ఏమి మాట్లాడవేంటి?" ఆమె రెట్టించింది. అప్పటికే ఆమె కళ్ళలో కన్నీళ్ళు సుడులు తిరుగుతున్నాయి.

"డోంట్ వర్రీ, మనం ఏదోకటి చేద్దాం" అసంకల్పితంగా ఆమె చేతిని అందుకోబోతూ చెప్పాడు.

తన చేతిని అతనికి దూరంగా లాగేసుకుంటూ "నీ ఇష్టం. మనుషుల విలువ మనుషులు దూరం అయినప్పుడు తెలుస్తుంది. నిర్ణయం తీసుకోవాల్సింది నువ్వే. బై. గుడ్ నైట్"

అలా చెప్పేసి ఆమె లోనికి వెళ్ళిపోయింది వాళ్ళ నాన్నగారు రావటంతో.

"నమస్తే అంకుల్" అని ఆయన్ని గ్రీట్ చేసి వచ్చేశాడు ఈ అబ్బాయి.

మహాయోగి లక్ష్మమ్మ కళ్యాణ మండపం

ఆదోని.

"లక్ష్మీ వెడ్స్ సుధాకర్" బయట పెద్ద బోర్డు దర్శనం ఇస్తోంది.

మంగళ వాద్యాలు జోరుగా మ్రోగుతున్నాయి. పెండ్లి మండపం హడావుడిగా వుంది. అప్పుడే మాంగళ్యధారణ కార్యక్రమం ముగిసింది.

వాళ్ళ కాలేజి లోని ఒక లెక్చరర్ గారి అమ్మాయి పెళ్ళి. అటు కాలేజి స్టాఫ్, ఇటు కాలనీ వాసులు, ఇరువైపుల నుండి బంధువర్గం చాలా కోలాహలంగా వుంది వాతావరణం.

అన్నా వదినెల్నితీసుకుని కార్ నడుపుకుంటూ వచ్చాడు అతను. అంతకు అరగంట క్రితమే ఆ అమ్మాయి కూడా వాళ్ళ అమ్మానాన్నలతో బాటుగా వచ్చింది అదే పెండ్లికి.

అదే పెండ్లి మండపం సాక్షిగా ఒక ఘోరం జరుగుతుంది అని ఎవ్వరూ ఉహించలేదు.

వధూవరులను ఆశీర్వదించి, భోజనశాల వైపు వెళ్ళే వాళ్ళు కొందరు, కులాసాగా కబుర్లు చెప్పుకుంటూ మండపంలో కూర్చున్న వారు కొందరు ఇలా వాతావరణం చాలా ఉల్లాసంగా వుంది.

ఆమె ఉండుండి అతన్నే చూస్తూ వుంది. మాంగళ్యధారణ జరిగేటప్పుడు ఆమె చూపంతా అతనిపైనే వుంది. దాదాపు రెండు నెలల తర్వాత చూస్తోంది అతన్ని.

ఆమె వేషధారణ చాలా సింపుల్ గా వుంది. చిన్ని జరీ అంచుతో కూడిన నీలం రంగు మైసూర్ సిల్క్ చీర, అదే రంగు జాకెట్ ధరించి వుంది. చిన్ని బొట్టు, కాసిన్ని గాజులు, పల్చటి వెండి మువ్వలు. అంతే ఆమె అలంకరణ. స్కూలుకి ఏదో క్లాసులు చెప్పేటప్పుడు వెళ్ళినట్టు వుందే గానీ ఆమె అలంకరణ, పెళ్ళికి వస్తున్నట్టు లేదు.

ఆమె కి మనసు ఏమాత్రం బాగాలేదు. తలి తండ్రుల బలవంతం మీద పెళ్ళికి వచ్చిందే గానీ ఆమె కి వంటరిగా ఇంట్లోనే వుండిపోయి భోరున ఏడ్వాలనుంది.

ఈ రెండు నెలలు ఉత్తరాలు లేవు. చివరికి కంటి చూపులు లేవు.

అన్ని రోజుల ఎడం తర్వాత అతడు కనపడంగానే ఆమెకి ఎంతో ఉద్విగ్నంగా వుంది. పరుగున వెళ్ళి అతని ప్రక్కన కూర్చుని మాట్లాడాలని, అతని క్షేమ సమాచారాలు అడగాలని, అసలు అన్ని రోజులు కనపడకుండా ఎక్కడికి వెళ్ళాడని అడగాలని వుంది. ఆతన్నే చూస్తో వుంది.

ప్రేమ అనేది మనుషుల్ని కలుపుతుంది, ప్రేమ అనేది ఒక అందమైన మనోహరమైన భావన అని విన్నాను. మరి మన విషయంలో ఇలా అవుతోంది ఏమిటి?

ఆమెకి ఎన్నో చెప్పాలని వుంది.

నిన్ను కలవకుండా చేస్తున్న ఈ ప్రేమ నాకొద్దు.

ఆమె చేతిలో అతనికై వ్రాసి తెచ్చుకున్న ఉత్తరం వుంది. పర్సులో ఉన్న ఆ ఉత్తరాన్ని ఒక సారి తడిమి చూసుకుంది

ప్రియాతి ప్రియమైన నీకు,

ప్రేమ అంటే అదొక మధుర భావన అని, ప్రేమ మనుషుల్ని కలుపుతుంది అని విన్నాను ఇదివరకు. అదంతా అబద్ధమేమో అనిపిస్తోంది. ఈ ప్రేమ మంచిది కాదురా. అవునురా ఇది ఏ మాత్రం మంచిది అని అనిపించటం లేదు. ఇది నిట్టనిలువునా మన ఇద్దర్నీ దూరం చేస్తోంది.

ఎంత హాయిగా నవ్వుతూ మాట్లాడుకునే వారం. ఎవరూ చూస్తారనే భీతో, భయమో వుండేవి కావు. నీవు మాట్లాడేటప్పుడు నీ ప్రతి మాటతో ప్రేరణ పొందే దానిని. సహజంగా నేను చాలా ధైర్యవంతురాలిలాగా కనిపిస్తాను కానీ, విధిలేని పర్తిస్థితులలో ఆ ఉద్యోగం చేస్తూ డిగ్రీని దూరవిద్య ద్వారా చేసే దానిని , అదేం పెద్ద గొప్ప కాదు. నీకే అది చాలా గొప్పగా అనిపించి నా గురించి చాలా గొప్పగా పొగిడే వాడివి. నిజానికి నీ నుంచి పొందిన జ్ఞ్యానం, ధైర్యం, ప్రేరణ మాటల్లో చెప్పలేనివి. నా జీవితంలో నేను గడిపిన అత్యంత విలువైన క్షణాలు అంటే సాయంత్రాలు పిల్లలకు పాఠాలు చెబుతూ నీతో మాట్లాడిన క్షణాలే. అంత గందరగోళంలో కూడా నీవు నాకు ఎంత జ్ఞ్యానాన్ని అందించే వాడివి. నీకు తెలియని విషయం లేదా అని ఆశ్చర్యం అవుతుంది నాకు ఒక్కోసారి. నీలాంటి స్నేహితుడు నాకున్నాడు అని ఎంత గర్వించే దానినో నాకే తెలియదు.

అక్కడితో ఆపేసి వుంటే ఎంత బావుండేది? నా అత్యాశ నాకు, నీకు కూడా దుఃఖాన్ని కలుగచేస్తుందని నాకు ఊహామాత్రంగా కూడా తెలియదు రా.

నీ మెహం పై చిరునవ్వే తప్పనిచ్చి, ఏ ఇతర భావాలు నేను చూసి వుండలేదు. నిన్ను ఇటీవల చూస్తుంటే కడుపు తరుక్కుపోతోంది. నీ ఇంతటి కష్టానికి నేనే కద కారణం. నన్ను ఎన్నటికయినా క్షమిస్తావా?

ఈ ప్రేమ అన్న భావన మన మధ్య కలగకుండా వుండుంటే మనం హాయిగా మన స్నేహాన్ని కొనసాగించి వుండే వారం కద అని ఎన్ని సార్లు అనిపిస్తోందొ ఈ మధ్య.

నీ అమాయకత్వంతో కూడిన వెన్నెల లాంటి నవ్వు, ధైర్యాన్ని ఇచ్చే నీ మాటలు, భావుకత్వం ఉట్టి పడే నీ కవితలు, ఉత్తేజానిచ్చే నీ ప్రేరణాత్మకమైన వాక్కులు ఇవన్నీ నాకు వినిపించవా?

మనం స్నేహంగా వున్న కాలంలో మనం ఎంత ధైర్యంగా కలిసి మాట్లాడుకునే వారం. ఏమయిపోయాయి ఆ మాటలన్నీ, ఏమయిపోయాయి ఆ రోజులన్నీ. అవన్నీ ఉత్తి కలలేమో.

నాకు నువ్వు కావాలిరా. నీ నవ్వు కావాలి. నీ మాటలు కావాలి.

ప్రేమ అన్న ఈ ఒక్క పదం కారణంగా మన మధ్య ఇంత ఎడబాటు ఏర్పడుతుంది అనుంటే అసలు ప్రేమ అన్న ప్రసక్తి మన మధ్య నేను తీసుకు వచ్చుండే దానిని కాదు.

నీ తేజస్సుని, నీ ఆనందాన్ని, నీ ఉత్సాహాన్ని దోచేసిన దోషిని నేనే నేమో అన్న భావన నన్ను కలచి వేస్తోంది.

వద్దు ఇవేవి వద్దు మనం మళ్ళీ ఇది వరకులా హాయిగా వుందాం.

సాయంత్రాలు మా పూదోటలో గడుపుదాం. మల్లెల కన్నా స్వచ్ఛమైన నీ మాటలు వింటాను.

నీ నవ్వుల చల్లదనాన్ని పొందుతాను. నీ సాన్నిధ్యంలో నేను ఎంత ధైర్యాన్ని, నిబ్బరాన్ని పొందే దానినో మాటల్లో చెప్పలేను. బ్రతికుండగానే నరకాన్ని చవి చూస్తున్నాను. మనుషుల మధ్య ఈ బంధాలు ఎందుకు ఏర్పడతాయి రా.

అసలు రెండేళ్ళ క్రితం వరకు నీవెవరు, నేనెవరు? అసలు నా జీవితంలోకి ఎందుకు వచ్చావు? ఎందుకు నాలో ఆశలు కల్పించావు?

నాకు కొత్త జీవితాన్ని ఇచ్చేది నీవే అన్న భ్రమ నాలో కలుగుతుండగా దాన్ని నువ్వు తొలగించే ప్రయత్నం ఎందుకు చేయలేదు?

'ఏయ్ నీవన్ని ఉత్తి కలలు. పిచ్చి పిచ్చి ఆలోచనలు మానేయి' అని నా మొదటి ఉత్తరం అందిన రోజే ఎందుకు నాకు మొట్టికాయలు వేసి బుద్దులు చెప్పలేదు?

నీతో పెద్ద చిక్కేమిటంటే నీవు లేని నన్ను ఊహించలేకుండా చేసేశావు. అంతలోనే కర్కశంగా ఇన్ని యుగాలు నన్ను ఒంటరిని చేసి, నాతో మాట మాత్రంగా నైనా చెప్పకుండా ఎక్కడికో వెళ్ళిపోయావు.

నేనన్నదానిని ఉన్నానో లేదో అన్న ఆలోచన అయినా వచ్చిందా అసలు నీకు?

నాతో చెప్పి, ఒక్క నెల కాదు, రెండు నెలలు కాదు , రెండు యుగాలయినా సరే నీవు దూరంగా వెళితే నేను ఆ బాధను సహిస్తాను. నీకై ఎదురు చూడ్డంలో ఆనందాన్ని అనుభవిస్తూ ఆ అనుభూతులను సిరాతో అక్షరాల రూపంలో నిక్షిప్తం చేస్తూ , ఆ ఉత్తరాల దొంతరలని నీకై దాచిపెడుతూ, ఆ ఎడబాటును సయితం ఆస్వాదిస్తూ వుండే దానిని కద.

ప్రతి క్షణం నాకు ఒక యుగం లాగా గడిచింది. నిన్ను చూడక ప్రతి రోజు ఒక శిక్షలాగా గడిచింది. నేస్తమా, నీవు నా జీవితంలో ప్రవేశించక ముందు నేను ఎలా కాలం గడిపానో నాకే తెలియదు.

ఒక్క రోజు నువ్వు కనపడకుంటే నాకది నరక సదృశ్యమే. ఎందుకు నాకీ ప్రత్యక్ష నరకాన్ని శిక్షగా వేసి నీవు ఎక్కడికో వెళ్ళిపోయావు?

అన్నీ ప్రశ్నలే. ఒక్క దానికి నీవు జవాబు ఇవ్వవు. నేను వ్రాస్తున్న ఈ పిచ్చి రాతలు అసలు నీకు అందుతాయా అసలు?

నీవు ఎక్కడికి వెళ్ళావో తెలియదు. నీకు ఏ చిరునామాకి ఉత్తరం వ్రాయాలో తెలియదు.

ఎందుకు నాకు ఇంత పెద్ద శిక్ష?

ఓ నేస్తమా, నీవు ఇంత బరువు మోయవద్దు. నాపై ప్రేమని మీ అమ్మానాన్నలకు చెప్పి ఒప్పించలేకపోతున్నానని నిరాశ చెందకు. సంఘాన్ని, అయిన వాళ్ళని ఎదిరించి పారిపోయి పెళ్ళీ చేసుకోవాలా, అబ్బ అంత సాహసం నేను చేయాలా అని కూడా కంగారు పడకు.

అలాంటి వెర్రి సాహసాలు చేస్తేనే ప్రేమ అని నేను కూడా అనుకోను.

ఇవేవి సాధ్యం కాదు అనుకుంటే మనం మళ్ళీ మంచీ స్నేహితులుగా మిగిలిపోదాం. ఈ కోపాలు, అలకలు, ఈ నిశ్శబ్దాలు, ఎక్కడికి వెళ్ళావో తెలియకపోవటాలు ఇవేవి వద్దు.

నాకు నీతో హాయిగ స్వేఛ్ఛగా మాట్లాడగలిగే స్థితి చాలు.

నువ్వెప్పటికి నాతో ఇది వరకట్లా స్నేహంగా వుంటే చాలు.

నువ్వేమి మనసులో పెట్టుకోకు.

మనం ప్రేమ అనే ఈ భావన వల్ల ఏమి సాధించాము? స్వేచ్ఛ కోల్పోయాము. ఎద నిండా దుఃఖాన్ని కొని తెచ్చుకున్నాము. ఒకరి మొహాలు ఒకరు చూస్కోకుండా వుండి పోతున్నాము.

నీ గుండే మీద చేయి వేస్కుని చెప్పు. మనం ఒకర్ని ఒకరం అసలు తాకుకున్నామా? మనం ఒకరితో ఒకరం హద్దులు దాటి ఏనాడయినా మాట్లాడుకున్నామా?

మనం మన పెద్దలు సిగ్గుతో తలవంచుకునే పనులు ఏమయినా చేశామా?

మనం ఇది వరకు ఎలా ఉన్నామో ఇప్పటిదాకా కూడా అలాగే వున్నాము కద.

మనం చేసిందల్లా ఒక్కటే దోషం, అదేమిటంటే మనం ఎన్నటికీ కలిసి వుందాము అని కల కనటం.

మన స్వప్నాలు అన్నీ నెరవేరాలని రూలేం లేదు కద. బాధ పడకు.

నాకు ఒక్కటే ఒక్క వరం ఇవ్వు. నాతో స్నేహాన్ని కొనసాగించు కనీసం. నాతో ఈ దూరాన్ని పాటించకు. భరించలేను.

నీవు ఈ పెళ్ళీకి వస్తావని నాకు తెలుసు. అందుకే ఈ ఉత్తరం తీసుకు వస్తున్నాను. నీకై వ్రాసి వ్రాసి పోష్టు చేయని ఎన్నో ఉత్తరాలు వున్నాయి. అవన్నీ తెచ్చి నిన్ను బాధ పెట్టను లే. ఇదొక్కటే ఇస్తాను.

ఏ మాత్రం వీలున్నా ఈ ఉత్తరం నీకు అందిస్తామని ఆశతొ వ్రాస్తున్నాను.

నీ

ప్రియాతిప్రియమైన స్నేహితురాలు

(ముగింపు వచ్చే సంచికలో)

Post your comments